

første Betingelser for lykkelige Samfundstilstande, og jeg tror paa, at hvad man bygger op uden for Loven, bliver aldrig til Lykke og Velsignelse for vort Land eller Folk. Derfor siger jeg, at det er en Misforstaaelse, en stor, stor Misforstaaelse, om nogen for Alvor tror, at det, som her er udført i de senere Aar, skulde have noget at gøre med Danmarks Forsvar. Nej, det er ikke noget, som gaar i Retning af Danmarks Forsvar, tværtimod det forekommer mig, at det gaar snarere i modsat Retning. Jeg vil nødig udtale de stærke Ord, der svæve mig paa Læben i saa Henseende, men jeg nærer alvorlig Frygt for, at dette fører snarere i Retning af, at det kunde komme til at se trangt ud med vort Folks Selvstændighed, og navnlig vil jeg sige, at hvis Væresfølelsen og Retsfølelsen i dette Folk er saa udbrændt, at man kunde gaa med til at anerkende denne provisoriske Fæstning, disse provisoriske Foranstaltninger, frygter jeg for, at det vil se sorgeligt ud med Hensyn til dette Folks Fremtid. Jeg tror paa, at med Provisorierne er der saadet en Sæd, som vil bære bitter Frugt for lange Tider, og det vil ikke blive saa let en Sag at komme bort fra de Følger, Provisorierne have medført. Men jeg tror paa, at dersom vi ere besjælede af Følelsen for det danske Folks Lykke, maa vi se at komme overens om at gøre alt, hvad vi kunne for at udslette Provisorietets Spor. Thi jo mere vi kunne faa Provisorietets Spor udslettede og Lovens Grund sat i Stedet, desmere ere vi paa Vej til Danmarks Lykke. Som Følge deraf vil jeg sige — lad mig nævne det til Slutning — at jeg har afsjort Sympati for et Forslag, der blev stillet i det andet Ting, og som gik ud paa: Bort med Fæstningen! Jeg tror, at dette Forslags Vedtagelse er en Nødvendighed; det er ikke nok, at vi blive staaende paa det Standpunkt, at vi ikke ville være med til Vedligeholdelsesudgifter til Fæstningen, men vi maa som Lovtro Mænd, som dem, der have Kærlighed til vort Folk og dets Lykke, komme ind paa: Bort med Fæstningen, bort med Sporene af den provisoriske Husholdning i det hele. — Ja, jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg skal slet ikke komme ind paa at tale om Nr. 56, der omhandler Bevilningen til Gendarmene; hvad jeg kunde have at sige om dette Vædringsforslag, vilde være det samme, som jeg sagde i Gaar om Udgifterne til de andre provisoriske Love. Jeg kan saaledes henvisse til de Bemærkninger, jeg kom med i Gaar.

Krigsministeren (Bachson): Hvad de til Votering foreliggende Vædringsforslag angaar, skal jeg fatte mig ganske kort, fordi jeg samstemmer med den ærede Ordfører deri, at det væsentlig er gamle Bekendte, i alt Fald Forslagene paa § 22. Hvad Forslagene paa § 26 angaar, ere de, om de just ikke i den Forstand ere gamle Bekendte, dog aldeles analoge med Forslag, som have været opstillede og vedtagne tidligere i dette Ting. Det er Forslag, som tilsigte at gaa videre med den militære Udvikling, som er en Nødvendighed for, at man i det hele taget kan have sit Forsvarsvæsen nogenledes i Orden. Jeg skal her indskrænke mig til et Par almindelige Bemærkninger til det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen), som jo ogsaa kom med nogle almindelige Bemærkninger, men ikke indløb sig nærmere paa de enkelte Vædringsforslag. Han talte om det her foreliggende som den store Krisis, der var vanskelig at komme over, og det syntes ogsaa at fremgaa af hans senere Udvikling, at det for ham havde megen Vanskelighed at gaa ind derpaa; han kunde kun anbefale det til Forkastelse. Jeg tror imidlertid, at enkelte af de Betæneligheder, han gjorde gældende, trænge i høj Grad til at korrigeres. Det er naturligvis rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at det, der forlanges mere for Krigsministeriets Vedkommende, er 1,596,000 Kr.; men jeg skal dog bemærke, at de 726,000 Kr. ere til Gendarmene, og det kan dog ikke siges at være et militært Formaal, man tilstræber ved disse, fordi de tilfældigvis ere opførte paa Krigsministeriets Budget, hvad der kan være ret naturligt efter den Maade, hvorpaa de i sin Tid kom frem. Det kan ikke regnes vor militære Udvikling til Byrde. Trækker man altsaa det Beløb fra, bliver der kun 870,000 Kr. tilbage, og det er ikke saa stor en Sum i Forhold til, hvad der er bevilget paa § 22. Paa § 22 er der bevilget af det andet Ting 9,685,000 Kr., og det, her forlanges, er — naar man bortser fra Gendarmene — 204,000 Kr. Det er en ringe Brøddel, som forlanges mere her. Paa § 26 er det ganske vist forholdsvis mere, der forlanger man 666,000 Kr. Men med Hensyn hertil maa det ærede Medlem dog erindre, at i tidligere Tid — før den Situation, som vi nu leve i, begyndte — bevilgedes der omtrent en lignende Sum om Aaret, som nu vil blive bevilget, naar de af mig stillede og af Landstinget tiltraadte Vædringsforslag vedtages. Jeg skal ogsaa erindre om, at der i de to Samlinger 1883—84 og 1884—85 bevilgedes paa § 26